

RÖPORTAJ /// INTERVIEW

Filistin'e bambaşka bir açıdan bakmamızı sağlayan Sapan ve Hip Hop'un yönetmeni Jackie Reem Salloum ile müziğin yeni nesil Filistinliler için nasıl bir direniş yoluna dönüştüğünü ve Araplar hakkındaki kalıpgargaları kırmının yollarını

We interviewed Jackie Reem, who shows us Palestine from a different angle with *Slingshot Hip Hop*. We talked about how music became a medium for resistance for the new Palestinian generation, and how to break the stereotypes of Arabs.

GÖRÜMLERİNİN İZLENİMİ

GÜNÜN FİLMİ /// FILM OF THE DAY

SİTA BLUES SÖYLÜYÜR
SITA SINGS THE BLUES
NINA PALEY

Sita Blues Söylüyor için, tutku, sadakat, güç, erdem ve kötülüğün temsil edildiği epik bir Hint destanı olan Ramayana'nın yeniden yorumu diyebiliriz. Yönetmen Nina Paley, filmi dramatik yapısmı, kaliteli ve abartısız bir mizah ile 1920lerin caz ikonu Annette Hanshaw'un şarkılarının harmanlandığı bir anlatımın üzerine kuruyor. Fakat, yaşam tanrısı Vishnu'nun yeniden doğumu sayılan Prenses Rama'nın başından geçenleri anlatan destanın aksine film; Rama'nın karısı Sita'nın yaşadıklarına odaklanıyor.

Nina Paley bu ilk uzun metrajlı filminde Sita'nın aşk, bağlılık ve bağımlılık öyküsüne paralel olarak otobiyografik hikayesini de anlatıyor. Bir yandan sadakati süreklili testte tabii tutulan ve hayatı sürgünderen geçen Sita'yı izlerken; diğer taraftan Nina adındaki bir animasyonun -evet, yönetmenin ta kendisi- Hindistan'a çalışmaya giden kocası tarafından beş altı kelimecik bir maeille terk edilmesine varacak gerçekçi ve iç buruklu olaylar zincirine şahit oluyoruz.

Film en eğlenceli anları, Hint geleneksel ayt, başanlı seslendirmesiyle dikkat çeken üç göçme kuklalarının -Hacivat ve Karagöz oyunundaki karakterlere benzerlikleri dikkat çekici- Sita ve Rama'nın hikayesinin anlatımını üstlendiği kısımlar. *Sita Blues Söylüyor* oldukça kişisel bir ilk film olmasının yanı sıra sevgi, bağlılık ve ilişkiler üzerine evrensel çıkarımlar yapan ve söylemek istediklerini nasıl aktaracağını iyi bilen bir yapımcı. Belki de son yılların en etkileyici animasyonunu...

Sita Sings the Blues can be described as a reinterpretation of the Ramayana, the Indian epic of passion, power, fidelity, wisdom and evil. The director has build the film's dramatic structure on a blend of sharp humor and the songs of 1920's jazz icon Annette Hanshaw. Although the epic tells the story of Prince Rama, a reincarnation of Vishnu, the God of Life, the movie is focused on the experiences of Rama's wife Sita.

In her first feature film, Nina Paley tells Sita's story of love, fidelity and addiction in parallel with her own life story. On the one hand, we watch Sita, whose fidelity is constantly being tested and whose life is spent in exile; on the other hand we witness a sad and true chain of events that ends up with an animator called Nina -yes, the director herself- being abandoned, and informed of it in a short e-mail, by her husband who is heading off to India for work.

The movie's most entertaining moments come when the three traditional Indian shadow puppets - beautifully dubbed and strikingly similar to the Turkish Karagöz-Hacivat characters- narrate the story of Sita and Rama. As well as being a distinctively personal first movie, *Sita Sings the Blues* is a fine film with universal messages about love, fidelity and relationships, and a strong idea of how a story should be told. It is probably the most impressive animation of recent years.

JACKIE REEM SALLOUM

Sapan ve Hip Hop'da alışık olduğumuzdan farklı bir Filistin portresiyile ve gençliyle karşılaşıyoruz. Sadece siyasi yönüyle gündemde olan bir ülkeyi neden bu şekilde anlatmayı tercih ettiniz?

Filistin'de 40 yıldır devam eden İsrail işgali, özellikle gençlerin yaşamaları kısıtları ve umutlarını öldürüyor. 2002'de keşfettiğim rap grupları ise müziği bir direniş yolu olarak kullanıyor. İşgalin ve direnişin genç neslin hayatlarını nasıl etkilediği çoğu zaman göz ardı ediliyor. Film gençleri, müziği ve direnişi, gündelik hayatın detaylarıyla yoğurarak sunmaya çalışıyor.

Filmin ilgi çekici yanlarından biri de alışık olduğumuz Arap imajının dışına çıkması, kadının, ailenin, hip hopun Filistin toplumdaki anlamını göstermesi. Tüm bu detayları yakalamayı nasıl başardınız?

Filmin çekimleri dört buçuk sene sürdü ve yedi yüz saat görüntü kaydedildi. Annem Filistinli olduğundan zaten aşına olduğum Filistin toplumsal yapısının, medyada sunulandan farklı olduğunu görmek istedim. Rap konserlerine gelen yediden yetmişe her çeşit insan, ailelerin müzisyenlere verdiği destek, kadınların ifade gücü, çoğu zaman Filistin sorununu gölgesinde kalıyordu. Ben de direnişin temelini oluşturan bu detayları, direnişin yeni yolu müzikle anlatmaya çalıştım.

In *Slingshot Hip Hop* we see a portrait of Palestine and Palestinian youth that is different from what we are used to. Why did you choose this way to talk about a country which is usually only discussed in terms of its politics?

The Israeli occupation of Palestine, which has been going on for 60 years, is especially restrictive on the lives of young people, and kills their hopes. The rap groups that I discovered in 2002 are using music as a means of resistance. The way that the occupation and resistance affects the young generation's life is usually ignored. *Slingshot Hip Hop* tries to show young people, music and resistance blended with the details of daily life.

One of the interesting points about the movie was the way it changed the perceived image of Arabs, and showed the meaning of women, family and hip hop in Palestinian society. How did you manage to capture these details?

The filming took five years, and we shot seven hundred hours of video. Since my mother is Palestinian, I am familiar with the social structure of Palestine and I wanted to show how different it is from how it is presented in the media. The fact that people of all ages come to the rap concerts, the support that musicians get from their families, the expressive force of the women - these things have usually been kept in the background of Palestine case. I tried to express these details, which actually form the basis of the resistance, together with the new medium of this resistance, the music.

+ Selma Şekil

Günün Fotoğrafları
Photo of the DayMain
Çözümler

DAHA İYİ ŞEYLER BETTER THINGS DUANE HOPKINS

Oldukça soğuk ve zorlayıcı bir film, *Better Things*. Ancak yönetmen, yaratığı bu atmosferi, gerçekçi üslubunu destekleyen bir dinamo gibi kullanıyor ve izleyicileri unutulmazı zor imgelelere başbaşa bırakan, etkileyici bir drama ortaya koyuyor. Duane Hopkins'in bu ilk filmi toplumdun dışlanmış veya bir şekilde kendini soyutlanmış karakterlerin çıkarmaları, ölüm ve uyuşturucu ekseninde anlatılmaya çalışıyor. Danny Boyle'un modern klasiği *Trainspotting*'ten sonra İngiliz Sinemasında bu tema üstünden ilerleyen onlarca film yapıldı. Bu sebeple, konunun anlatılması ya da üzerinde fazla durulmaması yönerimini bulup öne çıkarmak da Hopkins'in bir diğer başarısı. *Better Things*, kimi zaman gerçeküstü olma yaklaşan, halüsinatif anlatımla -bunu sağlamada görüldü yönetiminin ve olağanüstü seçmişliğinin payı çok- hikayesini güçlü ve çarpıcı bir şekilde anlatan, olgun bir ilk film...

Better Things is a cold and austere movie but the director uses this atmosphere to emphasise its realistic style. The result is an impressive drama full of unforgettable images. Duane Hopkins, in his first film, tells the story of outsiders and their predicaments, revolving around death and drugs. After Danny Boyle's modern classic *Trainspotting*, British cinema has produced dozens of movies along the same lines. One of Hopkins' successes is to address some of the less noticed aspects of a much-discussed issue. *Better Things* is a mature first film which tells its story powerfully and in a style occasionally shifting towards the surreal and hallucinatory.

+ Hamit Özener

KEŞİF: SIKINTI VE UMUT ÜZERİNE BİR SEÇKİ IF INSPIRED: A SELECTION OF BOREDOM AND HOPE

Bu yıl ikinci yılını kutlayan, festivalin yarışma bölümü Keşif, genç yönetmenlerin ilk veya ikinci filmlerinin yer aldığı bir seçkiye sahip. Bütün ve içerikte yenilik ile hikaye anlatımdaki cesaretini öne çıkta bu filmler, birbirlerini birçok farklı yönden tamamlayarak kendi içlerinde bir tutarlılık oluşturuyor. Farklı hikayeler anlatıyormuş gibi görünen bu filmlerin aslında çok benzer derdleri var. İnsan olmak, hayati yaşayacak bir yıl seçmek, ne istediğini karar vermek gibi hepimizi kendi hayatlarımızda da sızılıyla kullanan ise talebine çeviren sorular hakkında cevaplar arıyor. Ancak genç yönetmenler de cevap aradıkları soruların ebediyete kadar cevapsız kalabileceği ihtimalinden haberdar. Bu sebeple de sorularını kimi zaman müziğe, kimi zaman da yürek söken bir tarzda sıratımıza carpiveriyorlar. Kendilerini ve varoluş sıkıntısını haddinden fazla ciddiye almamaları da bu filmlerin boğazımızda kalmasını garip biçimde daha da kolaylaştırıyor.

Genç yastaki karakterler etrafında şekillenen hikayesi ile, insanın dünyada kendine bir yer açmasını ve açtığı bu yerde kayınamadan ayakta durabilmesinin ne denli zor olabileceğini gösteriyor, *Okul Çıkış*. Varoluşsal krizlerin belki de en yoğun yaşandığı dönem olan ergenliği mercek altına alması, yönetmenin söylemek istediklerine fazlasıyla uygun bir ortam yaratıyor. Hayatın anlamsızlığının farkına varılması, ne acıdır ki, masumiyetin de kaybolmasına yol açıyor. "İngiltere kirsaldında insan manzaraları" şeklinde özetlenebilecek *Daha İyi Şeyler* ise "Hiçbir şey" sözünün perdeye ve kullaklarımızı yanımsızıyla başlıyor. Hiçlik kavramını altını anlattığı insan öyküleriyle doldurulan yönetmen, "hiçbir şeyin" derdimize -o her ne ise- derman olamayacağından dem vuruyor. Oslo'nun sıradan bir mahallesinde, kendimi gibi sıradan insanlarla tanıştığımız Soğuk Yemek, izleyicilerde yaratığı depresif ruh halini def etmek için alaycı tavırsız adeta bir kalkan gibi kullanıyor. Bu anlamda kendisi işini kendi görev yönetmen, "Ben hayati olanımı, sıkı kaçıp hayallerinizi kurtarın" diyor sarkasm. Biz ki gökyüzünü aniden kaplayan bir kuş sürüsünün peşinden Karayiplere gitme planları yapmamız için dürtükliyor. Semender, Patagonya da bir kasabaya saklanan İnti ve annesi Alba ile diktatörleri sonrası Arjantin'de hayatın ne kadar karmaşık hale gelebileceğini gösterme niyetinde. Ancak, duyurduğu izletkilere de sırtını dönmeyen...

Oslo, Patagonya, İngiltere kırsalı, sizin ev, belki de benimki... Yaşadığı yer değişse de hayatın acıtağı yer hep aynı. Yaşamak belki, insan olma sıkıntısı derken, bu filmler umuda nasıl da çocukça bir açıklık duyduğumuzun en bariz kanıtı oluyor. Gülmekle ağlamak arasında bir yerde terkedilen salonu, biliyoruz ki umut hep sinemadan çıkagelecek...

III

The festival's competition section, *If Inspired*, celebrating its second birthday, offers a selection of first or second films by young directors. These films, notable for their innovation in form and content and their bold narration, also complement each other. They seem to have similar concerns, even when they're narrating very different stories. The films are searching for answers to questions about being human, choosing a way of life, deciding what to do -- the kind of situations which turn us into examinees in our own lives. But these young directors are aware of the possibility that these questions may remain unanswered till the end of time. Thus, they pose their questions sometimes teasingly, and sometimes bitterly. These films do not take themselves and the problems of life seriously, and this makes them curiously more likely to stick in our throats.

After School shows us how difficult it is to find a place in the world, and to hold on to it when you have it. The film's focus on adolescence, a phase when existentialist crises are lived to their extreme, creates a suitable environment for the director's message. When they realize the meaningless of life, unfortunately the young people also lose their innocence. In *Better Things*, which can be summarized as "human landscapes from the British countryside", we see and hear "nothingness" from the very start. The director, who starts to pose his questions without wasting time, expands on the concept of nothingness through the stories of people in the film, and shows that "nothing" can be a remedy to our problems. *Cold Lunch*, in which we meet ordinary people like us in an ordinary district of Oslo, uses its cynical manner as a shield to lift the depression it inspires to the audience. It is as if the director is saying, "I'll keep life busy, you escape and save your dreams!" He prods us into making plans to go to the Caribbean following a flock of birds that suddenly flies the sky. On the other hand in *Semender*, İnti and his/her mother, who are hiding in a town in Patagonia, intend to show how complicated life can get in post-dictatorship Argentina. But they don't turn their backs on worldly pleasures.

Oslo, Patagonia, the British countryside, your home, may be mine... The place may change, but the place where life hurts is always same. These films, which show the problems of life, of being human, are clear proofs of our childish hunger for hope. We leave the salon halfway between laughing and crying, but aware that the cinema will always offer hope.

+ Toprak Coşkun Deniz

If İstanbul Bağımsız Filmler Festivali katılırları
MSI HASA Türkiye tarafından hazırlanan
bağımsız gürültü gazetesidir.

Politically Collective & Loser Friendly Independent Magazine.

İFZNE TAYFASI

Yayın Yönetmeni Esra Demirirvan
Editör & Koordinatör Neşre Gürbüz
Çeviri Çağrı Kayan, Çilek Coşkun, Esra Yıldoğan, Yeşim Erdem
Kendakçıyan Esra Demirirvan (Türkçe), Yeşim Erdem (İngilizce)
Tasarım & Hizmetçi Arın Kuşakozcuğlu
Baskı & Dağıtım Deniz Gökük
Katkıda Bulunanlar Alcan Durban, Deniz Akhan, Hamit Özener,
Mecan Özkarak, M. Murat Kocaşahin, Senta Göker, Temiz Gürbüz,
Toprak C. Deniz, Zeynep Güzel

MSI HASA TÜRKİYE
CUMHURİYET CAD. PROF. DR. CELAL ÖNER SOK.
NO: 1/3 HARBİYE, ŞİŞİ 34387 İSTANBUL, TÜRKİYE
turkey@msi-masa.com
msi-masa@turkey.mogoo.com